

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Statelline Plank s. r. o.**, IČO: 03517152
sídlem Primátorská 296/38, 180 00 Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Suchardou
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. května 2020, č. j. 20317/20/5100-41456-711233

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzena tři rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (oba úřady společně dále jako „*správce daně*“, případně pouze „*finanční úřad*“ pro prvostupňový správní úřad) ze dne 30. 3. 2020, č. j. 2514125/20/2008-80541-108868, č. j. 2514717/20/2008-80541-108868 a č. j. 2515730/20/2008-80541-108868 (dále též jen „*zajišťovací příkazy*“). Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), a § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZDPH*“), bylo žalobci uloženo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben, květen a červen 2019, a to složením jistoty na depozitní účet správce daně v celkové výši 727 879 Kč.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňových zajišťovacích příkazů s odůvodněním, že tato rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud vázán. Podle žalobce nebyla naplněna jedna z podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, a to vznik odůvodněné obavy, že v budoucnu pravděpodobně stanovená daň nebude vymahatelná vůbec, nebo jen se značnými obtížemi, neboť správce daně nezjistil žádné „silné“ důvody, jež by podporovaly obavu z budoucí nedobytnosti či obtížného výběru daně. Má za to, že úvahy správce daně se zakládají na vnitřně rozporné argumentaci, kdy tutéž skutečnost hodnotí zcela protichůdně. Konkrétně uvádí, že správce daně pro účely zdůvodnění předpokladu, že v budoucnu dojde k doměření DPH, dovozuje, že žalobcem přijatá zdanitelná plnění na vstupu byla pravděpodobně fiktivní. Přestože však správce daně považuje zdanitelná plnění za fiktivní, současně tato plnění jako uskutečněná zahrnuje do výpočtu ekonomické výkonnosti žalobce. Podle žalobce je nepřípustné, aby správce daně jednu a tutéž skutečnost interpretoval odlišně podle toho, jak je to pro jeho potřeby výhodnější. Dále uvádí, že pokud je správný předpoklad správce daně, že předmětná plnění na vstupu se neuskutečnila, pak je reálná ekonomická situace žalobce výrazně lepší, než jak vychází z analýzy správce daně. Uzavírá, že správce daně neměl při posuzování ekonomické výkonnosti žalobce a při určení jeho rentability přihlížet k plněním, která považuje za fiktivní.
3. Žalobce zdůrazňuje, že správce daně nijak nezpochybňuje existenci zdanitelných plnění poskytnutých žalobcem v roce 2019, výši obratu žalobce, ani to, že má stabilní okruh odběratelů. Podotýká, že v daňových přiznáních pravidelně vykazuje vlastní daňovou povinnost v řádech stovek tisíců korun, kterou hradí. Dále poukazuje na to, že v kontextu obrátů vykazovaných na bankovním účtu žalobce výše zajištěné částky nepředstavuje částku, kterou by nebyl schopen hradit z výsledků své ekonomické činnosti. Správci daně vytýká, že těmto skutečnostem při rozhodování o vydání zajišťovacích příkazů nepřikládal žádný význam. Podle žalobce se přitom správci daně nepodařilo prokázat, že žalobce mění své standardní chování, provádí neobvyklé dispozice s majetkem a je jeho záměrem ztížit či zamezit budoucí výběr daně.
4. Žalobce dále poukazuje na to, že finanční úřad ze skutečnosti, že žalobce z bankovního účtu vybírá částky ve výši přesahující 270 000 Kč, nesprávně dovedl, že žalobce provádí platby v hotovosti v částce přesahující zákonný limit. Zdůrazňuje, že finanční úřad nepředložil žádný důkaz o tom, že žalobce provádí také hotovostní platby. Žalovaný námítce žalobce v napadeném rozhodnutí přisvědčil, nicméně uvedl, že zkratkovitá úvaha finančního úřadu nemá vliv na zákonnost zajišťovacích příkazů. S tímto žalobce nesouhlasí s odůvodněním, že finanční úřad posoudil naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů mj. na základě uvedené úvahy. Podle žalobce tudíž správce daně hodnotil zákonem povolené chování žalobce v jeho neprospěch.
5. Správci daně dále vytýká, že dovozuje budoucí nedobytnost daně z aktuální ekonomické situace žalobce. K tomu odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž správce daně nemůže obavu o budoucí dobytost dosud nestanovené daně zakládat pouze

na konstatování aktuální ekonomické situace daňového subjektu. Dovojuje, že je povinností správce daně před vydáním zajišťovacího příkazu zhodnotit, zda je v ekonomických možnostech subjektu daň v budoucnu uhradit jednorázově, nebo postupně např. za využití institutu posečkáni, popř. rozložení daně do splátek.

6. Zjištění, že majetek daňového subjektu je likvidní, podle přesvědčení žalobce neodůvodňuje vydání zajišťovacího příkazu, neboť v případě žalobce jde o dlouhodobě existující a standardní stav. Dále uvádí, že samotná existence virtuálního sídla žalobce není na překážku provádění skutečné ekonomické činnosti. Rovněž podle žalobce ze skutečnosti, že správci daně se nepodařilo dohledat webové stránky žalobce, nelze dovozovat naplnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu. Tvrzení správce daně, že žalobce vědomě krátí daň, označuje za spekulativní.
7. V dalším žalobním bodě žalobce uvádí, že správce daně neprokázal ani netvrdil žádné skutečnosti odůvodňující existenci hrozícího prodlení ve smyslu § 103 ZDPH. Zdůrazňuje, že základním předpokladem pro závěr o hrozícím prodlení je existence skutečností odůvodňujících vydání zajišťovacího příkazu; tento předpoklad však v projednávané věci není naplněn. Skutečnost, že majetek žalobce je likvidní, podle přesvědčení žalobce neodůvodňuje vydání zajišťovacího příkazu a stěží může obstát jako důvod hrozícího prodlení.
8. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhuje ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl u obdobných žalobních bodů jako odvolacích námitek tutéž argumentaci jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno v bodě 15, že předpoklad budoucího stanovení daně vyplývá z dosavadních výsledků vlastní vyhledávací činnosti správce daně svědčících o neprokázání naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění vykázaných v oddíle B3 kontrolních hlášení. Žalobce v oddílu B3 kontrolních hlášení vykázal přijetí zdanitelných plnění ve významné hodnotě (v řádu sto tisíců Kč), ačkoliv se jedná o oddíl, ve kterém se neidentifikuje dodavatel plnění a ve kterém se vykazují plnění v hodnotě včetně daně do výše 10 000 Kč. Žalovaný zdůrazňuje, že nárok na odpočet ze zdanitelných plnění vykázaných v oddílu B3 kontrolního hlášení nemůže být a priori odepřen jako neoprávněný, nicméně soulad vykázaných hodnot se skutečností (a tedy i oprávněnost nárokovaného odpočtu) je tím méně pravděpodobný, čím vyšší je souhrnná výše zdanitelných plnění vykázaných v oddílu B3 kontrolního hlášení. Podle názoru žalovaného žalobce nebude schopen prokázat přijetí zdanitelných plnění, a to s ohledem na nereálný objem plnění postrádající logické či ekonomické opodstatnění a z důvodu, že výše uvedeným zdanitelným plněním neodpovídají transakce na bankovním účtu žalobce. Žalovaný dále zdůrazňuje, že sám žalobce poskytuje plnění přesahující výši 10 000 Kč a ke své ekonomické činnosti nemá dostatečné materiální či personální zázemí.
10. K námitce žalobce, že nebyla naplněna jedna z podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, tj. existence odůvodněné obavy, že v budoucnu pravděpodobně stanovená daň nebude vymahatelná, uvedl žalovaný, že tuto obavu vyvolalo neprokázání naplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně, majetková nedostatečnost a zadluženost žalobce,

nemožnost uhradit v budoucnu stanovenou daň z výsledků ekonomické činnosti žalobce, a obava, že majetek žalobce nebude v době vymahatelnosti daně v jeho vlastnictví. Žalovaný má tudíž za to, že zákonné podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů byly v projednávané věci splněny. K námitce, že úvahy správce daně se zakládají na vnitřně rozporné argumentaci, uvádí, že správce daně je při hodnocení ekonomické výkonnosti žalobce povinen vycházet z údajů, které má v daný okamžik k dispozici (tj. z údajů předložených žalobcem v daňových přiznáních). Skutečnost, že v rámci úvahy týkající se ekonomické výkonnosti žalobce vycházel z vykázaných vstupů, považuje za zcela logickou, neboť nemohl vycházet z jiných údajů než z těch, které žalobce sám přiznal. V bodě 29 napadeného rozhodnutí k tomu žalovaný uvádí, že i kdyby přistoupil na úvahu žalobce, podle které neměl správce daně při posuzování ekonomické výkonnosti žalobce počítat s údaji vstupů, které považuje ve vztahu k předpokladu budoucího stanovení daně za fiktivní, dospěl by sice k lepšímu výsledku ohledně výkonnosti žalobce, avšak současně by bylo zcela zjevné, že žalobce záměrně deklaroval fiktivní vstupy. Ani při takovém výpočtu výkonnosti žalobce by tak obava o budoucí úhradu daně nebyla vyvrácena, ba právě naopak.

11. K námitce žalobce, podle níž je žalobce natolik ekonomicky aktivní, že je schopen generovat příjmy nezbytné k úhradě daňových povinností, žalovaný uvedl, že tuto neshledal důvodnou, neboť z ekonomické situace žalobce vyplynula jeho nízká výkonnost, rentabilita i schopnost dosahovat zisku a zadluženost. Zdůrazňuje, že při posouzení ekonomické situace žalobce není podstatná výše obrátu, ale právě zisk coby jediný zdroj prostředků k úhradě daně. Žalovaný vzal v potaz i to, že žalobce jako hlavní ekonomickou činnost uvedl demolici a přípravu staveniště, k níž v daňovém přiznání vykázal 0 zaměstnanců. Námitka žalobce týkající se úhrad daňových povinností v minulosti není podle žalovaného s to vyvrátit obavu o budoucí úhradu daně založenou na uvedených skutečnostech. Co se týče tvrzení žalobce, že správce daně neprokázal, že žalobce provádí neobvyklé dispozice s majetkem, uvedl, že pro správce daně je podstatný dlouhodobý majetek. Vzhledem k tomu, že jediným dlouhodobým majetkem žalobce jsou peněžní prostředky na bankovním účtu, jež žalobce v krátkém časovém horizontu po jejich připsání vybírá v hotovosti a k nimž má dispoziční právo třetí osoba, jejíž vztah k žalobci není zřejmý, má žalovaný za to, že jednání žalobce lze považovat za ekvivalent zbavování se majetku.
12. Žalovaný připouští, že v napadeném rozhodnutí přisvědčil argumentaci žalobce, podle níž ze samotné výše výběru hotovosti nelze dovodit, že žalobce provádí platby v hotovosti v částce přesahující zákonný limit. Trvá na tom, že výběry větších finančních prostředků (v částkách přesahujících 270 000 Kč) působí nestandardně, a to zejména s ohledem na to, že tyto výběry provádí osoba, jejíž vztah k žalobci není znám. Skutečnost, že v případě žalobce je likvidní majetek dlouhodobě existujícím stavem, není podle názoru žalovaného způsobila vyvrátit odůvodněnou obavu o budoucí vymahatelnost daně. Dále zdůrazňuje, že obavu o budoucí vymahatelnost daně nezaložila pouhá existence likvidního majetku žalobce, ale silná majetková nedostatečnost a zadluženost žalobce, nemožnost úhrady v budoucnu stanovené daně z výsledku ekonomické činnosti žalobce, a obava, zda zjištěný majetek žalobce bude v době vymahatelnosti daně stále v jeho vlastnictví. Správce daně rovněž zohlednil, že žalobce nepodává daňová přiznání vždy včas a vykazuje na osobním daňovém účtu nedoplatek. V kontextu těchto okolností správce daně rovněž hodnotil

existenci toliko virtuálního sídla žalobce a neexistující webové stránky žalobce, které by samy o sobě nevedly k obavě z budoucí nedobytnosti daně.

13. K námitce žalobce týkající se aktuální ekonomické situace žalobce v době vydání zajišťovacích příkazů včetně možnosti daň uhradit postupně za využití institutu posečkání, popř. rozložení daně do splátek, žalovaný uvádí, že není možné předpokládat, že by dosud nestanovená daň mohla být uhrazena z výsledků hospodářské činnosti žalobce, když žalobce vykazuje nízkou schopnost dosahovat z ekonomické činnosti zisku. V této souvislosti žalovaný přihlédl též k nemajetnosti žalobce a jeho zadluženosti. K tvrzení, že žalobce vědomě krátí daň, žalovaný uvádí, že v napadeném rozhodnutí nebylo najisto tvrzeno, že došlo k vědomému krácení daně. Žalovaný toliko konstatoval, že zjištěné indicie nasvědčují tomu, že přijatá zdanitelná plnění žalobce mohou být zatížena krácením daně, byť dosud nalézací řízení nekončilo.
14. V souvislosti s tvrzením žalobce, že správce daně neprokázal ani netvrdil žádné skutečnosti odůvodňující existenci hrozícího prodlení ve smyslu § 103 ZDPH, uvedl žalovaný, že v daném případě byla existence hrozícího prodlení naplněna, neboť žalobce disponuje toliko likvidním majetkem s tím, že peněžní prostředky lze jednoduše převést na jinou osobu.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez jednání.
16. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu: *„Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.“*
17. Podle § 103 ZDPH: *„Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.“*
18. Podstatou sporu je, zda byly v dané věci naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben, květen a červen 2019 podle § 167 odst. 1 daňového řádu s okamžitou účinností a vykonatelností dle § 103 ZDPH.
19. Městský soud považuje za účelné nejprve zopakovat dosavadní judikaturní závěry vztahující se k institutu zajištění daně ve smyslu shora citovaného § 167 odst. 1 daňového řádu. V rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35, Nejvyšší správní soud označil zajišťovací příkaz jako zajišťovací instrument vztahující se k dani ještě nestanovené či dosud nesplatné. Jedná se tedy o rozhodnutí, které předběžného a dočasného charakteru a které má napomoci zabezpečení úhrady daně jakožto jednoho ze základních cílů správy

daní (§ 1 odst. 2 daňového řádu). Zároveň však nelze odhlédnout od skutečnosti, že finanční úřad vydáním zajišťovacího příkazu závažným způsobem zasahuje do majetkových práv daňového subjektu. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, vydání zajišťovacího příkazu „*může přitom představovat velmi vážný zásah do práv a postavení daňového subjektu a může ohrozit jak jeho hospodářskou činnost, tak jeho samotnou existenci.*“ Pojistkou proti hroící svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů je proto v § 167 odst. 1 daňového řádu vytyčena podmínka existence odůvodněných obav, které musí finanční úřad řádně specifikovat a odůvodnit, přičemž jeho úvahy jsou soudně přezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35, nebo ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104). V rámci odůvodnění zajišťovacího příkazu tak musí správce daně konkrétním způsobem identifikovat důvody, které ho vedou k odůvodněným obavám ve vztahu k úhradě daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014-14).

20. Citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu k § 167 odst. 1 daňového řádu lze shrnout tak, že nelze požadovat po správci daně, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil najisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, neboť pro takový postup je místo v řízení o stanovení (doměření) daně. Na druhou stranu však musí v zajišťovacím příkazu srozumitelně a přezkoumatelným způsobem uvést konkrétní okolnosti, jež se vztahují k oběma komponentám odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, tedy jak k obavě, že bude stanovena určitá daňová povinnost, tak k obavě, že nebude takto stanovená daňová povinnost v době splatnosti dobytá. Zároveň platí, jak soud již uvedl výše, že odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost) lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytost), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat.
21. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu na daň dosud nestanovenou dva předpoklady: musí zde existovat přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena, a zároveň odůvodněná obava, že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými potížemi. Žalobce v podané žalobě rozporoval splnění druhé podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu dle § 167 odst. 1 daňového řádu a rovněž nesouhlasil se závěrem správce daně, který shledal nebezpečí z prodlení s úhradou na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň dle § 103 ZDPH.
22. Soud se nejprve zabýval splněním druhé podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, tedy zda v daném případě existovala odůvodněná obava z možné budoucí nedobytnosti daně, a to při respektování struktury žaloby, která tuto podmínku napadá ve svých žalobních tvrzeních jako první.
23. S ohledem na povahu řízení o vydání zajišťovacího příkazu se dokazování zásadně neprovádí, správce daně vychází ze skutečností zatímně v daňovém řízení zjištěných či jinak známých. V případě vydávání zajišťovacího příkazu se nejedná o prokazování skutkového stavu, nýbrž o zjištění indicií, které důvodně nasvědčují závěru o předpokladu

nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně. V posuzovaném případě tedy žalovaný dospěl k závěru, že okolnosti na straně žalobce nasvědčují důvodné obavě o budoucí úhradě daně, která bude pravděpodobně vyměřena. Z napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu jednoznačně patrné, jaké skutečnosti byly v řízení zjištěny a zohledněny. Žalovaný konkretizovanými skutečnostmi dostatečně vymezil, z čeho plynou obavy ohledně budoucí nedobytnosti daně, a proč bylo přistoupeno k vydání zajišťovacích příkazů, přičemž na jednotlivá zjištění nelze nahlížet odděleně, ale je třeba je posuzovat právě ve vzájemné souvislosti.

24. Skutečnosti, ze kterých správce daně vycházel, jsou konkrétně popsány jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění zajišťovacích příkazů. Správce daně vyšel z toho, že jediným relevantním majetkem žalobce byly finanční prostředky na bankovních účtech. Nebyla to ovšem jediná indicie, která by důvodně nasvědčovala závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně. Správce daně měl rovněž za prokázané, že finanční prostředky na bankovních účtech žalobce byly po připsání obratem vybírány v hotovosti třetí osobou, jejíž vztah k žalobci není zřejmý. Správce daně dále vycházel z indicií uvedených v bodech 20–22 napadeného rozhodnutí (tedy z nízké výkonnosti žalobce, rentability i schopnosti dosahovat zisku, ze zadluženosti žalobce a z toho, že ke své činnosti vykázal 0 zaměstnanců, neexistence dlouhodobého hmotného majetku kromě automobilu v hodnotě asi 585 000 Kč, výběr 82,5 % debetovaných prostředků v hotovosti v celkové částce 18 834 000 Kč za období roku 2019 do několika dnů poté, co dojde k bezhotovostnímu připsání na účet, značnou částku 6 832 500 pak v hotovosti z účtu vybrala třetí fyzická osoba, jejíž vztah k žalobci není znám). Dále bylo u žalobce na základě místního šetření zjištěno, že eviduje fiktivní sídlo, byla u něj zjištěna též absence webových stránek, tedy bylo zjištěno, že žalobce se neprezentuje veřejnosti a nenabízí své služby či zboží, přestože má měsíční obraty v řádu sta tisíců Kč, a že nepodává daňová přiznání vždy včas a vykazuje na osobním daňovém účtu nedoplatek.
25. Zdejší soud se s výše uvedeným hodnocením shoduje a v něm rovněž shledává existenci obavy z možné budoucí nedobytnosti daně ve vztahu ke konkrétním podnikatelským aktivitám žalobce a charakteru jeho hospodaření. Skutečnosti, které žalobce v žalobě namítá, tak shora uvedený závěr nemohou relativizovat; žalobce poukazuje na různou judikaturu, která však na daný případ nemůže být aplikována. Tím je míněno jak vykázání daně na výstupu ve značných hodnotách v období únor 2019 až únor 2020, zisk za rok ve výši 2 145 087 Kč, vyrovnaná bilance aktiv a pasiv, čistý obrat ve výši 26,9 miliónu Kč. Tyto skutečnosti nebyly sporné, správce daně je nijak nerozporuje, nicméně podle názoru soudu nemohou vyvrátit shora uvedené důvody, které k obavě o možné budoucí nedobytnosti daně (soud na ně v konkrétním vymezení poukazuje, aniž by je znovu opakoval). Tuto možnost má správce daně u jakéhokoliv daňového subjektu, pokud tyto obavy shledá. Námitka, že nebylo prokázano, že by se žalobce zbavoval majetku, pro shora uvedené hodnocení není podstatná, neboť významnějším hmotným investičním majetkem žalobce nedisponoval, přičemž shora uvedené výběry hotovosti z účtu (i třetí osobou) o přesunech hodnot svědčí.
26. Ohledně zdůvodnění předpokladů budoucího doměření daně žalobce namítá, že správce daně považuje zdanitelná plnění na vstupu v hodnotě 3 464 968 Kč za fiktivní, zároveň je však zahrnuje do výpočtu ekonomické výkonnosti, s čímž nesouhlasí, totéž pak namítá u

hodnocení rentability tržeb. Soud v tomto směru uvádí, že správce daně musí v okamžiku vydání zajišťovacích příkazů vycházet z údajů, které má k dispozici, což v daném případě byly údaje vykázané žalobcem v podaném daňovém přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2019 a k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2019 až únor 2020. Správce daně pak musí vycházet z údajů, které žalobce jako daňový subjekt uváděl na vstupu, neboť tyto údaje jsou podstatné pro výši budoucí daně. V daném okamžiku tak správce daně z jiných údajů vycházet nemůže, a musí pro své úvahy o budoucí výši daně posuzovat pouze údaje poskytnuté daňovým subjektem. Ač v další úvaze hodnotí tyto údaje jako fiktivní, musí z nich vycházet při posouzení ekonomické výkonnosti v daném okamžiku pro účely budoucího stanovení daně. Podle názoru soudu se nejedná o odlišnou interpretaci téže skutečnosti, ale o nutné posouzení údajů pro budoucí stanovení daně. Podle názoru soudu tak nejde o svévolné posouzení předložených důkazů podle žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2014, čj. 8 Afs 79/2012-34.

27. Žalobce dále namítá, že není patrné, proč správce daně vybral určité dny roku 2019 pro stanovení finanční nestability. Podle názoru soudu přesné určení dnů ve smyslu nějakého obecného pravidla, kdy je zůstatek na účtě posuzován, není nutné. Soud jako dostatečné zjištění hodnotí to, že v příslušném období během roku 2019 byly zůstatky na účtě kolísavé, a to vlivem hotovostních výběrů. Pokud tak žalobce uvádí konkrétní den (28. prosince 2019), kdy byl zůstatek na účtě vyšší, nemůže zůstatek z tohoto dne relativizovat pohyby a zůstatky na účtě v průběhu delšího období. K námitce týkající se dřívějšího plnění daňové povinnosti soud uvádí, že tato skutečnost sama o sobě nemůže zvrátit obavu o budoucí úhradu daně. Žádný rozpor tak ve vypořádání této odvolací námítky soud neshledává a souhlasí s tím, že sama tato okolnost nebrání vydání zajišťovacích příkazů.
28. Ohledně námítky týkající se hodnocení výběru hotovosti soud uvádí, že nepřesná úvaha finančního úřadu, že žalobce provádí platby v hotovosti v částce přesahující zákonný limit, nezakládá nezákonnost vydaných zajišťovacích příkazů, přičemž je zcela zjevné, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nehodnotil tuto skutečnost jako nezákonnou, ale s ohledem na výši a frekvenci hotovostních výběrů jako značně nestandardní. I když se tak jednalo o právem dovolené jednání, může být hodnoceno v neprospěch žalobce při posouzení jeho chování a likvidity. Takový postup není nikde vyloučen. Rovněž důvod pro vydání zajišťovacích příkazů nebyl shledáván pouze v koncentraci majetku v likvidních komoditách, ale i v dalších skutečnostech, které jsou konkrétně uvedeny shora v odůvodnění tohoto rozsudku. Hlavním zdrojem obav žalovaného totiž bylo přijímání fiktivních zdanitelných plnění a z toho plynoucích rizik pro budoucí jednání žalobce a pro dobytost daně. Dále své obavy žalovaný podpořil pochybami ohledně ekonomické a finanční situace žalobce. Namítá-li žalobce, že tzv. virtuální adresa je běžnou praxí, pak soud uvádí, že jde toliko o podpůrnou indicii, bez níž by důvody vyvolávající odůvodněnou obavu správce daně o dobytosti v budoucnosti stanovené daně, obstály. Totéž lze vztáhnout i k údajům, že žalobce nemá internetové stránky. Ač jednotlivé indicie samy o sobě nemusí svědčit o něčem nestandardním či o ohrožení budoucí dobytosti daně, v tomto případě je zřejmé, že je dán celý komplex indicií, které již závěr o ztížené dobytosti daně umožňují formulovat. Proto soud nemá za to, že by závěr správce daně nebyl dostatečně odůvodněn a že by v případě žalobce šlo

pouze o zájem státu na výběru daně, což je pochopitelně důvod, který ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. března 2020, čj. 8 Afs 250/2017-107, není možný.

29. Žalobce uvádí v žalobě, že způsob nakládání s peněžními výnosy z podnikání je v jeho podmínkách standardní. K tomu lze pouze odkázat na již shora uvedené vypořádání konkrétních námitek, kdy správce daně k takovému závěru po zhodnocení konkrétních skutečností nespěl. Žalobce dále uvádí, že účelem zajišťovacího příkazu není okamžité zablokování ekonomické činnosti. Nic takového však v odůvodnění obsaženo není, přičemž na konkrétní odvolací námitku bylo konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagováno. Není tak ve velmi obecné rovině důvodné žalobní tvrzení, že by tuto námitku žalovaný pominul. Konkrétnější nesouhlas s vypořádáním této námitek žalobce v žalobě neprovádí, proto se k ní soud dále nebude vyjadřovat. Rovněž soud nesouhlasí s tím, že by se žalovaný nezabýval dlouhodobější ekonomickou situací žalobce a že by hodnotil tuto skutečnost pouze na základě aktuální ekonomické situace žalobce, což by bylo v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. února 2017, čj. 1 Afs 275/2016-22. Soud tak odkazuje na důvody, které správce daně při hodnocení situace žalobce uváděl, a které svědčí tomu, že posuzoval jeho dlouhodobější ekonomickou situaci (nízká schopnost žalobce dosahovat z ekonomické činnosti zisku, zadluženost žalobce, neexistence většího hodnotného majetku, což znemožňuje sjednání úvěru s třetí osobou). Žalobce pak v žalobě znovu uvádí, že pokud se předmětná plnění na vstupu neuskutečnila, je jeho reálná situace lepší, soud při tomto hodnocení odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku, kde již tuto argumentaci hodnotil. Žalobce pak dále opakuje svou argumentaci ohledně tzv. virtuálního sídla, webových stránek a jeho obrátů, soud v tomto směru odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku. Pokud žalobce v žalobě značně obecně poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (čj. 2 Afs 239/2015-66, 9 Afs 330/2017-60, 9 Afs 57/2010-139, 2 Afs 239/2015-66, 5 Afs 254/2018-49), pak soud uvádí, že se jedná o judikaturu, z níž soudy vycházejí. Žalobce v této části žaloby neuvádí nic konkrétního, proč a jaké právní názory by měly být použity pro tento souzený případ. Rovněž se opakuje argumentace v tom smyslu, že se správce daně nezabýval možností hradit daň postupně, na což bylo reagováno jak v zajišťovacích příkazech, tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a což hodnotil i soud shora.
30. Konečně ani žalobní bod týkající se nebezpečí z prodlení není podle soudu důvodný. Soud předesílá, že smyslem a účelem ustanovení § 103 ZDPH, je napomoci výběru daně v případech, kdy hrozí nebezpečí z prodlení, neboť zajišťovaná částka je na základě vydaného zajišťovacího příkazu splatná a vykonatelná právě již okamžikem vydání zajišťovacího příkazu a zajišťovací příkaz tak umožňuje správci daně rychlé a účinné zajištění finančních prostředků na účtu daňového subjektu, a brání tak možnému zmaření účelu zajišťovacího příkazu tím, že by např. daňový subjekt během stanovené lhůty provedl majetkové dispozice, které by následně znemožnily exekuci zajišťovacího příkazu. Soud má za to, že v poměrech projednávané věci byly konkrétní skutečnosti ve vztahu k nebezpečí z prodlení hodnoceny jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění zajišťovacích příkazů. Správce daně vyšel z toho, že žalobce nevlastnil žádný majetek a jeho jediným disponibilním majetkem byla oběžná aktiva, která byla z bankovního účtu vybírána krátce po jejich připsání osobou, jejíž vztah k žalobci není znám. Peněžní prostředky na bankovním účtu žalobce přitom bylo možno kdykoli převést pomocí internetového bankovníctví na účet třetí osoby. Téměř všechny peněžní prostředky byly

navíc vybírány z účtu v hotovosti. Na základě těchto úvah správce daně dospěl k závěru o splnění podmínek § 103 ZDPH, není tak důvodným žalobní bod v žalobě, že by správce daně splnění těchto podmínek neosvědčil a konkrétně neuvedl.

31. Městský soud v Praze uzavírá, že podanou žalobou nebyly zpochybněny celkové závěry správce daně při vydání zajišťovacích příkazů, žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných

náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 25. května 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu